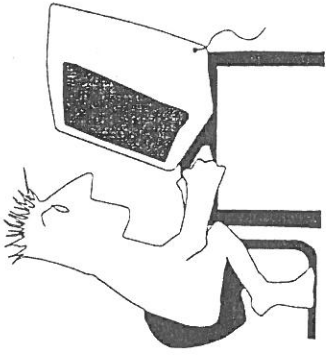

ŠZACCH

Číslo 4

Ročník 2

Datum vydání: 30.4.2002

JANA UHILOVÁ, TB
ZUZANA PIŇOSOVÁ, TB
EVA ČTVRTNÍČKOVÁ, TB
LUCIE LANŠPERKOVÁ, TB
DOMINIKA KAFONKOVÁ, TB
VERONIKA ZÁHORCOVÁ, TB
MARCELA VOŽENÍLKOVÁ, SA
GABRIELA VAVROŠOVÁ, SA
ALEXANDRA ŽIVĚLOVÁ, SA
MARKÉTA TELÍČKOVÁ, SA

PÍSAŘI:

ONDREJ ZAHRADNÍČEK, TB
MAREK ŠINDELÁŘ, TB
TOMÁŠ MAULE, TB

Mgr. HANA HEJOVÁ

TISKAŘSKÝ ŠOTEK NÁM DĚLÁ POTÍŽE, OMLUVTE
PROSÍM CHYBY, KTERÉ SE OBJEVÍ!!

PO DLOUHÉ DOBĚ VÁM OPĚT PŘINÁŠÍME
ROZHOVORY. TENTOKRÁT JE TÓ ROZHOVOR
S PANEM PROFESOREM KUDLIČKOU.

ČF- Černý Fantom SA
PPK- Pan profesor Kudlička

*ČF
Jaký předmět máte raději - MA nebo ZE ?
PPK
O trochu víc asi zeměpis.

*ČF
Jaké učivo nejraději učíte ?
PPK
Nejraději mám učivo o planetách a vesmíru.

*ČF
Jaká je Vaše nejoblíbenější třída ?
PPK
Samozřejmě ta moje - PB.

*ČF
Máte rád naši třídu a budete ji mít i příští rok ?
PPK
Mám rád Vaši třídu a jestli Vás budu mít příští rok -- to na mě nezáleží.

*ČF
Proč jste se stal právě učitelem ?
PPK
Protože mě baví práce s dětmi.

*ČF

Jaké jídlo nemáte rád ?

PPK

Co opravdu nemusím jsou halušky.

*ČF

Máte nějaké zvíře ?

PPK

Ano. Je to pes a jmenuje se Riki.

*ČF

Jaké je Vaše nejoblíbenější klučičí a holčičí jméno ?

PPK

Petr a Tereza.

*ČF

Kdybyste se mohl přemístit v čase kamkoli, kam by to bylo ?

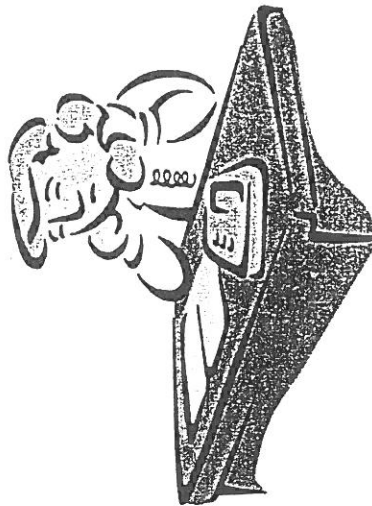
PPK

Nevím přesně. Asi do minulosti, přesněji do středověku.

Děkujeme panu profesorovi a příště paní prof. Bcranová.

Černý Fantom SA

Alexandria Živčelová a Marcela Voženílková, SA

Graf. úprava O. Zahradníček, TB

Rozhovor : Paměť učitelka Šprňová

1-Čím jste chtěla být jako malá?
-zubní lékařka

2-Umíte i jiné cizí jazyky?
-Umím rusky. Je to lehké.

3-Kolikrát jste byla v Anglii?
-asi 5x

4-Byla jste i v jiných zemích?
-Byla jsem v Rusku, v Rakousku, ve Francii a v Dánsku.

5-Máte lady nejoblíbenější třídu? Jakou?
-Samozřejmě, je to KB a SA.

6-Co vaříte nejraději?
-kafé s hrachovými nebo s rýží

7-Máte nějaké vysněné místo, kam byste chtěla jet?
-Másto ne, ale chtěla bych prožít cestu kolem světa.

8-Jakou máte podle Vás nejlepší a nehorší vlastnost?
-To nemůžu posoudit, Zeptejte se kvarty B.

9-Nechala byste všechno jak je, nebo byste něco změnila v našem státě?
-Lidi. Je to v lidech a záleží to na nich.

10-Máte ráda zvířata? Které nejvíce?
-já mám ráda zvířata, kdo je nemá rád? Ale nejvíce asi psa-kakešpaněl(ten má rád lidi).

11-Máte nějakého hudebního favorita ve světě hudby? I u nás i v cizině.
-Karel Gott-„Je jaká je“. Lucie Bítá-„Ave Maria“, protože mají hezký hlas. Vera Špinarová.

Srst: *krátká:* bohatá, hustá, rovná, odstávající, ne plochá, jakoby plyšová; *dlouhá:* hojná, bohatá, hustá, rovná a odstávající. Vnější srst je poněkud drsnější v textuře, s jemnou, vlnatou podsadou. Zvláště silná srst kolem krku tvoří hřívu, bohatá je i na stehnech.

Zbarvení: jednobarevné černé, červené, modré, plavé, krémové nebo bílé, hojně stínované, ale ne s barevnými skvrnami; spodní část ocasu a zadní část stehen mívají světlejší odstín.

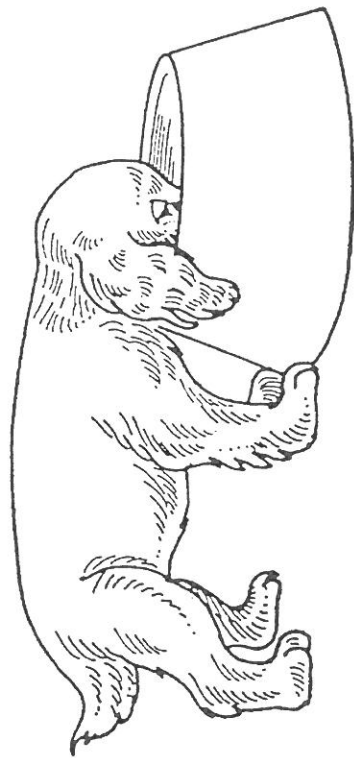
Velikost – kohoutková výška: pes 48-56 cm, fena 46-51 cm.

12-Čtete náš časopis?

-*čtu čísla Vašeho časopisu. Moc se mi to líbí.*

Děkujeme!

Gabriela Pavrošová, Alexandra Živčlová, SP.

Dominika Kafoňková, TB

BABIČKA

Máte rádi Babičku? Petr Oslizlý a Ivo Krobot z divadla Husa na provázku určité ano – a dokazuje to jejich zpracování hry Babička, které jsme viděli i my, studenti tercii a kvart, dne 12.3.2002. Inspiraci načerpali z díla Boženy Němcové. Celé představení doprovázela rocková a folková hudba z Moravy. A co řekl o představení její protagonista?

- Zdeněk Kluka (bici – rockové trio)

„Na jedné straně scény hrajeme my, říkáme rockeři, na druhé oni, říkáme folkaři. Ani jednou se mi nestalo, že bychom si nerozumieli. Potěšilo mě i to, že při zkoušení bylo znát, že celý divadelní kolektiv vzal inscenaci za svou a pracoval s profesionální dovedností a amatérským nadšením.“

Nejen, že nás zaskočila rozdílnost zpracování herců a režiséru od původního díla Boženy Němcové, ale také sama Babička. Babička si nechtěla ani nohy, ani vousy – takže to byl skvost. Zahrál si jí Jiří Peclla.

- Jiří Peclla (babička)

„Postava babičky na mne působí svou dobrotou a moudrostí až myticky. Chci ji takto zahrát i já, i když jsem muž a ona žena. Ona nepravděpodobnost, ona poladkovost má své kouzlo. To, že občas v roli zvýšim hlas, je na přání režiséra. Ale to je opravdu jen někdy. Moje babička ve své podstatě zůstává svou románovému vzoru věrná.“

Co ještě většímu diváků zaskočilo: výroký o toni, jak málokterý herec Babičku čel.

- Eva Hradilová (Viktorka)

„Jako většímu děti ani mne ve školním věku Babička nijak nenadchla. Když jsem však byla starší a přečetla si ji, pochopila jsem, že Němcová byla a zůstává moderní spisovatelkou, jejíž román obsílá ve zkouše času.“

- Vladimír Hauser (Tytl, Tonik aid)

„Poprvé jsem babičku celou a soustředěně přečetl až v začátku práce na inscenaci. V letech povinné školní docházky jsem si přečetl pouze příběh Viktorky.“

- Jan Zrzavý (Jiri, Mila, Otlik)

„Soudručka učitelka nám na základní škole v hodinách českého jazyka při zadání povinné četby románu Babička sice kladla na srdce, abychom si jej opravdu přečetli, že se vám bude v životě hodit, ale u větší zájmu se setkala pouze s vysněšším a pohradovým úšklebkem. Když jsem se dostal o plánu inscenování Babičky v našem divadle, nejprve mi zatrnulo, protože jsem poznal, že soudručka učitelka může být prorok.“

- Jan Leřík (Zpěvák II, Vilim, aid)

„Babičku jsem nikdy nečetl, protože mě od toho ohradila povinnost povinné četby. Teprve při zkoušení této inscenace jsem poznal zazrannou sílu příběhu. A ještě víc mne dostalo, když na jednom z prvních představení při závěrečné scéně umlání v první řadě plakal asi 30. letý muž – zřejmě měl úplně stejnou babičku.“

Nášli se však i taci, které Babička zaujala, už od prvního okamžiku.

- Dita Kaplanová (Adelka, Kovařka)

„Kdyby B.N. žila, začla bych ráda na čaj a vykouřila si s ní to její oblíbené „cigáro.“

- Gabriela Žečková (Barunka, Božena)

„Poprvé jsem ji četla ve svých 10ti letech, kdy jsem ji objevila na prázdninách u svého dědy. O Božaně Němcové jsem přesvědčena, že byla naprosto ojedinělá a úžasná osobnost. Nejen jako autorka, ale i jako žena – člověk.“

- Lenka Loubalová (Pani Prošková, kněžna)

„Ja jsem babičku, teď myslím jako román, četla během školní docházky snad desítkrát. Vybírala jsem si pasáže, v nichž vystupovala babička nebo Viktorka.“

Za tento krásný zážitek děkujeme paní učitelce Hegové a učitelům, kteří se podíleli na zájezdu do divadla.

Jana Uhlíková, TB

Čau Čau

Chow Chow

Země původu: Čína

Do Evropy se první čau čau, pes kuriozního jména i vzhledu, dostal až v roce 1887, v Číně však byl znám už nejméně dva tisíce let. Tak staré jsou totiž čínské hliněné sošky, umístěné v pařížském Louvru nebo v Britském muzeu, údajně znázorňující právě předchůdce dnešního čau čau. Svým vzhledem se původní a dnešní pes poněkud lišili, neboť výrazné zkrácení čenichové partie a těžká hlava jsou až výsledkem moderního chovu. V minulosti byl čau čau pracovním, strážním, hlídacím, ale i pastevčím a tažným psem. Povahou je stejně zvláštní jako jeho jméno a původ: uzavřený, zdrženlivý, nedůvěřivý a nezávislý, pes jednoho pána, vůči cizím netečný až nevrlý. Zvláštností je také jeho modře zbarvený jazyk.

Popis:

Hlava a lebka: plochá, široká mozkovna, stop výrazný, partie pod očima vybraná, čenichová partie přiměřeně dlouhá, široká od očí až do konce, ne zašpičatělá jako u lišky; nos velký a široký. U krémové bílých typů je povolena světlá barva nosu, vlastní zbarvení mají též modří a plaví.

Oči: tmavé, ve tvaru mandle, dosti malé a čisté; vlastní zbarvení povoleno u modrých a plavých.

Uši: malé, tlusté, lehce okrouhlé na koncích, nesené vzpřímeně, široce nasazené, směňující kupředu přes oči a lehce směrem k sobě, čímž vzniká typický zamračený výraz plemene.

Zuby: silné a pravidelné, čelisti silné, s dokonalým, úplným nůžkovým skusem. Jazyk je modravě černý, podobně jako sliznice ústní dutiny a dásně.

Krk: silný, plný, nikoli krátký, dobře nasazený v ramenu a lehce klenutý.

Hrudní končetiny: dokonale rovné, přiměřeně dlouhé, dobrých kostí; osvalené a dobře skloněné lopatky.

Tělo: hluboký a široký hrudník, žebra dobře klenutá, ale ne sudovitá, hřbet krátký, rovný a silný, bedra mocná.

Pánevní končetiny: svalnaté, hlezna dobře skloněná, s minimálním zauhlením, od hlezen dolů rovné.

Tlapy: malé, okrouhlé, kočičí, dobře postavené na prstech.

Ocas: vysoko nasazený, dobře nesený přes hřbet.

Navždy slavní

Johann Strauss (syn)

Narozený ve Vídni

Johann Strauss se narodil 25. října 1825 ve Vídni. Na přání svého otce, slavného dirigenta a skladatele (1804-1849), se měl stát účetním. Neuprojevovat však zvláštní zájem o slohové účetnictví a měl docela jiné plány.

Debut u "Dommyera"

Johann Strauss žádal o policejní povolení, aby směl hrát s 12-15 členným orchestrem v zábavných lokálech a v roce 1844 úspěšně debutoval se svým orchestrem v hostinci "Dommyer" ve vídeňské čtvrti Hietzing.

Videňské koncerty

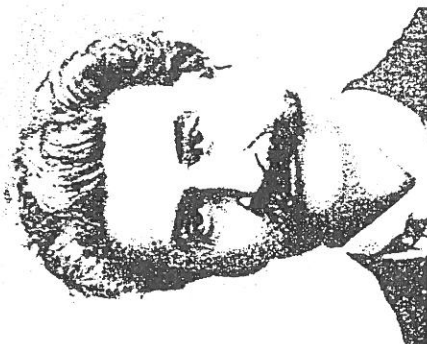
Po prvním vystoupení mu nejrůznější podniky nabídli příležitost pořádat koncerty. O něco později se už také objevily Straussovy první skladby ve vydavatelství Muehltti.

Otec a syn

Později se mezi otcem a synem rozpoutalo hudební soupeření. Oba usilovali o přiznání novinařů a o nejlepší koncertní možnosti. Také v politice stáli proti sobě. Johann Strauss syn vyjádřil svými skladbami jako např. "Revoluční pochod" op. 54 a "Studentský pochod" op. 56 své sympatie s březnovou revolucí 1848.

Dílo

Dílo Johanna Strausse zahrnuje 16 jevištních útvarů, jeden nedokončený balet a 479 dalších tiskových děl, tance, několik mužských sborů a písní. K světově proslulým titulům patří m. j. sborový valčík "Na krásném modrém Dunaji" a opery "Netopýr" a "Cikánský baron". Tento velký skladatel zemřel 3. 6. 1899.

TRDLOVINY 2002

Trdloviny 2002 byly jako vždy skvělou podívanou pro každého návštěvníka. Vystoupily zde soubory z Brna a z jiných krajů. O doprovodný program se postaral vyškovský soubor Trdla, ale také Dramatický kroužek víceletého gymnázia.

Bylo to naše první představení s názvem „Proč jsou malá divoká prasátka pruhovaná“. Naučivoli jsme každé úterý ve třídě sekundu A. Rozdělili jsme si role a začalo se zkoušet. Pod vedením Lukáše Tvrdého nám práce šla pěkně od ruky. Celé představení jsme dožkošeli ve Hvězdětech a už zbyvalo jen zapísnit naši premiéru. Poprvé jsme tedy hráli na Trdlovinách.

O pět sedm v pátek 5. dubna se sešli maminky, tatínky, dědečkové, babičky, ale i úplně cizí lidé a začalo se hrát. Tréma se objevovala nejen v našich hlasech, ale i na nás. Já, s úlohou sportovního komentátora, jsem komentovala fotbalový zápas mezi prasátky a FC Vidlákovem. Zápas byl velice dramatický a složitý. Složitý jak na text, tak i na moje hlasové. Osobně si myslím, že představení se nám povedlo. Soudím takhle kvůli reakcím diváků.

Na závěr byla samozřejmě děkovačka, podle nás zasloužená. Kdo představení neshlédl, doporučuji přijít na Akademií našeho gymnázia, kde toto představení budeme hrát. Zasmějete se a dobře se pobavíte.

Děkujeme panu profesorovi Lukášovi Tvrdého, že s námi měl trpělivost a doufáme, že z nás má radost.

Marcela Voženilková, SA

ČEŠENÍ: PAMÍ, PROFESORKA BĚJKOVÁ, HEDVAVÁ, ŠPŘANOVÁ, PAMÍ PROFESOR KUDLICEA, PAMÍ PROFESORKA JANECHEVOVÁ, BALATOVÁ

DEN ZEMĚ

historie

22. duben - Den Země

Čím je a proč se slaví

22. 4. 1970 proběhla první kampaň pod názvem Den Země ve Spojených státech amerických. Žádala zvýšit energetickou účinnost a hledat obnovitelné zdroje energie, recykloval materiály a odpady, vyloučit z používání chemikálie a odpady, které ničí ozónovou vrstvu Země atd.

Kampaň, která měla za cíl prosadit otázky ochrany životního prostředí do politické diskuse a podpořit veřejný zájem o tuto problematiku, inicioval americký senátor Gaylord Nelson za podpory ostřílných amerických politiků, včetně prezidenta J. F. Kennedého. Akce se v roce 1970 zúčastnilo milióny občanů USA, a to zejména studentů základních, středních a vysokých škol. Kampaň měla nebyvalý ohlas a dala vzniknout tradici oslav Dne Země - 22. dubna - jako mezinárodního svátku životního prostředí.

V roce 1990 se k americké tradici připojili zbytek světa. 200 miliónů lidí na celém světě ze 140 zemí znovu dokázalo, že se zajímají o ochranu životního prostředí na Zemi. Zprávy z celého světa informovaly o pochodech, soustředěných koncertech, festivalcích, ekologických úklidových akcích a jiných aktivitách na 3 600 místech a že Dne Země 1990 se tak stala největší veřejností organizovaná akcí v historii. Akcí Den Země podporuje celá řada významných organizací, osobností, vědců i politiků.

Od roku 1990 je 22. duben jako světový svátek životního prostředí slaven i v České republice. Největší význam Dne země spočívá v tom, že umožňuje i té nejmenší organizaci a jednotlivcům započít svůj malý příspěvek k péči o životní prostředí do celostátního a celosvětového kontextu. Den Země umožňuje spojit síly k významnějšímu osvození široké veřejnosti i představitelů politické i ekonomické moci ve jménu ochrany přírody a životního prostředí. Každým rokem takto probíhá velké množství akcí; do kterých se stáde více zapojují vedle nevládních organizací zejména školy, mládežní a státní úřady, mládežní samospráva a velké množství jednotlivců.

Deutsch

Ludwig

van Beethoven

Das Wunderkind Ludwig van Beethoven stammte aus einer musikerfamilie. Er kam am 17. Dezember 1770 in Bonn zur Welt. Sein Vater hat das außerordentliche Talent seines Sohnes früh erkannt. Er erzielte ihm Klavier- und Violinunterricht und versuchte, ihn nach dem Beispiel Mozarts als Wunderkind berühmt zu machen.

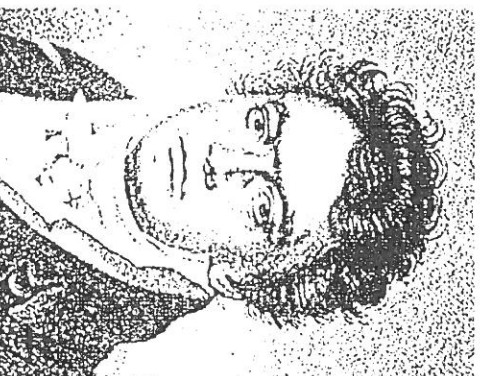
Wien 1792 reiste van Beethoven nach Wien zu einem Studienaufenthalt bei Joseph Haydn, der ihm Musikunterricht angeboten hatte. Haydn verdankt er auch die Bekanntschaft mit erfolgreicheren Komponisten wie Albrecht Dürer.

Der erste Erfolg Beethovens erzielte in Wien als Lehrer und unterrichtete eine ganze Reihe junger Damen aus wohlhabenden adeligen Familien. 1800 wurde Beethovens erste seine Symphonie op. 21 in Wien aufgeführt. Den Durchbruch als Komponist brachte ihm allerdings erst seine Balladenmusik.

Zwanzigjährig Ludwig van Beethoven pochnezel z hudebního rodníku. Přišel na svět 17. prosince 1770 v Bonnu. Jeho otec z něj rozpoznal mimořádný talent svého syna. Učil ho hrát na klavír a na housle a po vzoru Mozarta se ho snažil proslavit jako zářivě dítě.

Vien 1792 upesoval Beethoven do Vídně na studijní pobyt k Josephu Haydnovi, který mu nabídl hodiny hudby. Haydnovi také vděčí za známosti s významnými mládežnickými umělci a mecenáši města.

První úspěch ve Vídni procestoval jako učitel klavíru a vyučoval celou řadu mladých dam ze zámožných aristokratických rodin. V roce 1800 byla ve Vídni navedena Beethovensova první symfonie op. 21. Průlom v jeho skladatelské činnosti však znamenala až jeho baladní hudba.

E. Čvrtníková
L. Lansperková, TB

MAGIE

Vznik magie nelze nijak datovat. Toto prastaré umění doprovází člověka po celé věky. Často se počátky magie datují do dob starého Egypta, ale není tomu tak. Egypťané zdá se, dali pouze magii určitou formu. Kde jsou opravdové kořeny magie, nevíme. Byla používána kmenovými šamany už před tisíci lety. Odkud se tedy magie vzala? Existují určitě indicie, které nás vedou k domněnì, že člověk žijící před tisíctovkami let byl mnohem senzitivnější k přírodním vlivům i dějům (možná např. viděl auru poutným okem). Čím méně byl závislý na přírodě, tím více se tyto schopnosti vytrácely. Jen ti prozřevější se snažili tyto dávné lidské instinkty uchránit od zapomnění. Z těchto prozřevějších se později rekrutovali šamani a kouzelníci. Aby dokázali probudit v člověku magické síly, museli vytvářet a vyvíjet praktiky, které vedly k společlivému otevření bran vědomí. Tak vznikly magické rituály a techniky, které umožňovaly šamanům nahlédnout tam, kde ostatní neviděli. To, čemu dnes říkáme magie, je soubor těchto rituálů, šamanské filozofie, iniciací, technik a způsobů, jak s těmito silami zacházet, a jak je ovládat. Vývoj magie v Evropě se vyvíjel přirozeným způsobem do doby, než Evropu ovládli křesťané. Mágové byli do té doby silnou konkurencí jejich kněží a církve nemohla přenést přes srdce, že existuje vyšší moc, než je sama. Rituály byly potlačovány, samotní mágové se stali obětmi bestiální inkvizice a všichni sympatizanti magie prohlášeni za kacíře (a většinou končili v plamenech hořících hranice). Tak byla přímá linie magie přerušena. Ne však zlikvidována. Mnoho mágů pracovalo dál, jaksi v ilegality, některé magické způsoby převzaly jiné "legální" osoby, např. alchymisté. Ale i samotní vyznavači kříže magii používali, často zmluovanou do forem přijatelných křesťanstvím. Tak vzniklo mnoho forem magie. Lze tvrdit, že se magie lokálně liší, ale její základ je vždy stejný: ovládnutí sil, které nejsou běžně dostupné a nalezení cesty k vyšším duchovním instancím. Stejný je vždy i samotný účel magie: magie musí člověku sloužit, člověku pomáhat, člověka učit. Učit jak žít. Dalo by se říci, že magie je nositelkou duševní osvěty, té pravé. Ostatní, nám obecně známé a oficiální způsoby jak obohatit mysl, vzdělání, filozofii a vůbec celý duševní život člověka, vychází z tradičních způsobů, ale navíc je vše omezeno etickými, náboženskými, politickými aj. dogmaty. Pak samozřejmě nastává situace, kdy samotný předmět duševního rozvoje je utajen, nebo je snaha o jeho mystifikaci. Proto také může být spousta mágů nebo jen jejich metod prohlášena za nezákonné. (I když by třeba ve skutečnosti nikdy ke konfliktu se zákonem nedošlo). Tyto skutečnosti etické blokují seznámení se adepta s jeho praxí. Svět, kde se pohybuje mág, je však nedostupný pro nezásvěcené. Každý člověk, který má předpoklady pro to, aby se stal mágem, se jím může stát. Pro začátek si musí uvědomit hlavně to, že život mága není hobby ani povyražení, či hra. Magie je styl života, poslání a neustálé poznávání a učení. A také nebezpečí. Proto je vhodné mít svého učitele, který dohlíží nad správností praktik prováděných adeptem a vede ho správným směrem. Ten, kdo za magii vidí svět čarodějnic a čarodějů, kteří svou prací způsobují katastrofy, uhranutí, úmrtí apod., asi by vůbec k magii neměl nijak inklinovat. Mysl mága musí být jasná a nezatížená negativními vlivy, mág musí být vytvořený a smiřený se vším.

Eva Vrtlíková, T.B
Alena Grycová, T.B

KE DNI ZEMĚ -22.DUBNA

Vzpomínka na Boubín

V Boubíně je kapradí,
co vám všechno nahradí.
Mech tam roste po kamcni,
je tam kořen zapomnění.

Muchomůrek je tam ráj,
ale není to tam máj.
Mlha padla, já sám v lese,
lidi, prosím, ozvěte se.

Víte, jakpak mám jít dál ?
Šťovík mi to ukázal.
Rovně, rovně a pak dál,
stojí u mne smrčku král.

Jauvaj, jauvaj, to to bolí,
vždyť mi stojíš na kořeni.
Pardon, pardon, nejsem zdejší,
jsem od vedle, jsem vedlejší.

Mlha stoupla, byl to sen,
hupky, šupky, z lesa ven.

Kalábová Alžběta

PA

(2001)

PRSTEN

Jeden prsten, druhý, třetí
ve filmu je více,
píše jeden smutný básník,
u hořící svíce.

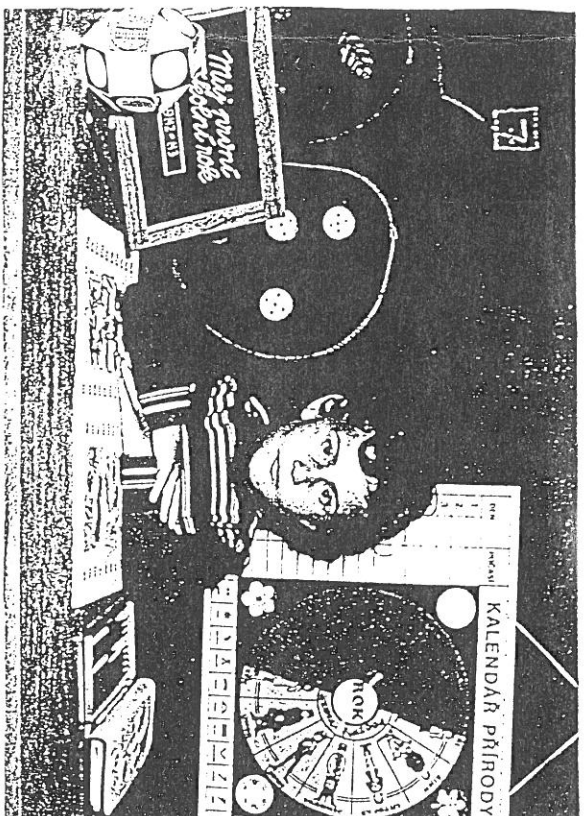
Pán prstenů vládne všem,
Všemocná je naše Zem.
Společenstvo zachráně,
pouze jenom láska
a na čele nezbudě
lidem ani vráska.

SMUTNÝ PÁN

Jeden pán měl velký smutek,
neudělal dobrý skutek.
On měl prsten pro svou lásku,
prohrál ho však v jednu sázku.
Měl pak z toho velký žal,
že mu prsten někdo vzal.
Láska ho však hřeje dál,
kytky by své dříve dal.
Společenstvo hráčů však
jede jako rychlý vlak.
Pán později ve svém smutku
namluvil si prostitutku.

Blanka Vintrová, PA

Lucie Zbořilová, PA

HELENTTE RĚŠENÍ!

-33-

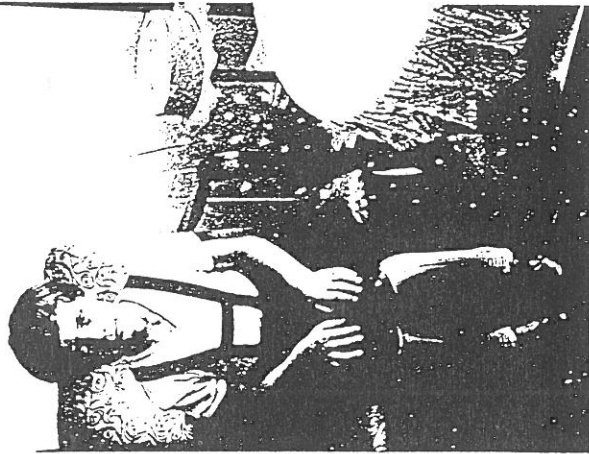
-10-

NAŠI UČITELE BYLI TAKÉ DĚTI,
KDO JE KDO?

1

2

3

4

PRSTEN

Tenhle prsten je jen pro tebe
a pro tvou krásu.
Tento pán ti ho daroval,
protože tě miloval.

Byl to smutek nebo konec lásky?
Rád bych libal tvé vlásky,
protože pro tebe
poslavil bych schody do nebe.

Vzal bych tě tam s sebou,
protože chci být jen s tebou.
Tíživ život mám raději než svůj,
potřebuji tě jako sůl.

Vím o tobě toho moc,
můžu o tom povídat celý den a noc.
Když v noci spím,
o tvé kráse sním.

Společenstvo tu bylo s námi
a tím končím své povídání.

Jan Kovář, PA

STŘEDOZEM

Nešťastná je Středozem,
že prsteny vládnou všem.
Smutek, temno všude jen,
nešťastná je Středozem.

Pán se bude pokoušet
ovládnout však tento svět,
společenstvo zachráni jej,
láska přijde zase zpět.

Kalábová Alžběta, PA

-11-

Tajemství Egypta

Je večer 10. prosince 1994. Jdu po Kamlnar Strasse a lámu si hlavu nad novým případem. Za vylohami všech obchodů září žárovičky a jiné vánoční ozdoby, ale já tomu nevěnuji velkou pozornost. Myslím na ony ubohé dívky, které na Vánoce nebudou doma se svou rodinou a přáteli. Kde asi jsou a jestli vůbec žijí, teď nikdo neví. Jen jejich únosci. Co je k tomu vedlo, zůstává také jenom větou, za kterou je otazník. Já ale musím něco vymyslet. Můj nadřizený mi totiž bezmezně důvěřuje a za vyřešení tohoto případu bych byl jistě povýšen.

11. prosince 1994 - ráno: Sedím za svým pracovním stolem a probírám se stohem papírů o tomto zdlouhavém případě. Myslím, že moji předchůdci se ho s radostí vzdali, protože k němu není moc záhybných bodů. Vše se snažím poskládat jako mozaiku, ale nejde to. Pokouším se tedy chytit alespoň něčeho. Na jednom listě se píše o tom, že všem zmizelým děvkám bylo kolem 17 let. Byly tedy nezletilé. Vlasý měly dlouhé a blondaté. Komu by na tom záleželo? Poslední unesená je Susanne Baumeroová. Hodná dcerka jednoho nevýznamného úředníka. Zmizela 8. prosince 1994 kolem 18. hodiny, kdy se měla vracet ze sboru. V šatně si vzala kabát, rozloučila se s kamarádkami a šla domů. Tam už ale nedošla. Že byla unesena je ale jisté. Zvláštním znakem těchto únosů je totiž ona 18. hodina.

11. prosince 1994 - odpoledne: Jsem na cestě do knihovny, jelikož mám všechny knihy přečtené. V regále narážím na zajímavou knihu o sektách a rituálech. Nedá mi to a vypůjčím si ji. Doma hned usedám do svého oblibeného křesla v rohu pokoje. Listuji svazkem a pročítám různé odstavec. Pomalu se do toho vžívám a můj zájem roste. V tom ale zazvoní zvoněk u mých domovních dveří. Jdu otevřít. Stojí tam Luc, můj nejlepší přítel a mimochodem také vyšetřovatel. Zve mě na pivo. Samozřejmě přijímám a zakládám stránku v knize. Pro dnešek všeho nechám.

12. prosince 1994 - ráno: Je víkend, a proto mám hodně času. Otevírám knihu na označené stránce a dávám se do čtení. Zaujme mě velký nadpis, který zní: *Rituality starého Egypta - uctívání bohů*. Čtu dál, co tam stojí: *Těchto rituálů je hodně a doposud nebyly všechny objasněny. Mezi sebou se vzájemně hájí. 1. Uctívání boha mrtvých - Osírice*. Jak pokračuji, postupně se dozvídám, že součástí rituálu je obětování. Ne jenom zvířete, ale i člověka. Vše se odehrává ve slavnostní atmosféře, za přítomnosti vrchních, kteří obřad řídí, a uctívajících. Všichni jsou oblečení do typických, hojně zdobených hábů, na hlavách mají masky. Uctívající mají pouze jednoduché hnědé háby s kapucí a zlatým páskem. Vše trvá asi tři hodiny a je to přísné tajemno. Nechybí ani dlouhé modlitby a různé další "ceremonie". Vrcholem je pak samotné obětování. Oběti je dívka, která je pod vlivem afrodisiakálních bylin, čímž ztrácí schopnost obrany. Ta je obmotaána obinadly a vložena do rakve bez víka. Stěny rakve jsou daté, propojené s vnějším majými otvory. Do dutin vede koryto, po kterém stéká vařící tekutina, která je chráněna z tlamy egyptského psa. Výsledek je takový, že tekutina dívka probudí a nakonec spálí na uhel. Poté obřad skončí. Obětování se provádí jednou za týden. Dívky

V hodině stolu jsme my, žáci SA, dostali úkol popsat Brundu, operního zpěváka-basistu. Mnohým z nás se práce povedla. Někdo popsal jen vlastnosti, jiný i vzhled. Každý si její představení jinak, a proto bylo z čeho vybírat. Jako úkázku jsem Vám napsala svou vlastní práci. Jestli je dobrá, to posuďte sami.

Brunďa

Vystoupil na pódiu a v jeho dobráčkem obličejí se zračil úsměv. Měl tmavé vlasy a husý vosk. Jeho hlas se rozezněl sílem. Nebyl příliš starý, ale něco ho dělalo ještě starším. Mlčel vosk, snad chování. Měl široký hrudník, do kterého nabíral velké množství vzduchu, aby vyděl co největší zpívat.

Byl opravdu dobrák nebo tak jenom vypadal? Na pódiu se choval tak noblesně, že snad ani nemohl být zlý nebo sobecký.

Nabral dech a znovu zapěl. Měl krásný palomný hlas. Každý, kdo ho poslouchal, snad ani nedýchal. Když byl na pódiu, vypadal neohrabaně jako nějaký medvěd. Co medvěd. Spíš jako medvítek, které ztratilo mámu. Bříško mu obepínal frak. Kapsníkem si otíral zpocené čelo.

Když dozpíval, ztěžka oddechoval. Uhlonil se a těžkými kroky odešel. Nechtali ho odpoučnout. Musel vyjít ještě jednou.

Doufám, že se Vám článek líbil. Nevrdím, že se Vám musel líbit, ale pokud se Vám líbil, jsem tím potěšen. Budeme-li psát zase nějakou slohovou práci, která se povede, napíšu Vám ji.

Mankača Tetěková, SA

Таша, ректорка: До ПРЯКІ СТУДЕНЦІВ НЕ БУЛО СКАСАНИ ВІСІВ.

V hodině češtiny jsme dostali za úkol přichystat si mluvní cvičení na téma: Zprávy, počasí, různé novinky, aktuality ze světa i domova. Celá třída se rozdělila do dvojic nebo trojic a zapojila své mozkové závity. Z namáhavého myšlení nakonec vznikly dobré práce a náš časopis Vám přináší jednu ukázkou:

Netradiční předpověď

Ahoj, u dnešní netradiční předpovědi na 4. dubna 2002 Vás vítá Verča, Zuzka a Ivča. A jak dnes bude? Vzhledem k tomu, že se nám vyučování zkrátilo na tři hodiny, předpokládáme jasno a možná někdy uslyšíme nějakou tu bouřku.

První hodinu je sloh, ve kterém bude jasno až polojasno s občasnými bouřkami, protože jsme si měli připravit mluvní cvičení. Teplota vzduchu: okolo 20°C. Teplota těla: 37° až 39°C.

Na druhou hodinu se předpokládá jasno, protože máme matematiku. Teplota vzduchu: 13 až 16°C. Teplota těla: 36° až 37°C.

Třetí hodinu zeměpisu tedy bude polojasno, místy oblačno, dostaneme totiž prověrky z Asie. Teplota vzduchu: až 22°C. Teplota těla: 37° až 39°C.

Pak už bude jen a jen jasno. Skončí nám vyučování a půjdeme do divadla. Slunce se předpokládá po celý zbytek dne a teploty těla se budou na většině míst polybovat okolo normálu, tj. 37°C. Teplota vzduchu: asi 20°C.

V sobotu i neděli bude jasno, místy hromada učení na pondělí. Teplota vzduchu: 16°C. Teplota těla: 37°C.

Na pondělí předpokládáme velice špatné počasí, bude zataženo s bouřkami a silným severákem. Bio předpověď: 3, takže si dávejte velký pozor na své zdraví!!! Přiváží se na vás hromady písemek. Teplota těla: 40° až 42°C. Teplota vzduchu se vyšplhá až na neuvěřitelných 38°C!!!

Zuzana Piňosová, Iveta Konečná a
Veronika Záhorcová, TB

musí splňovat následující požadavky: 1. blondaté vlasy, 2. světlá pleť, 3. neposkvrněnost 4. věk pod osmnáct let, ne méně jak patnáct let, 5. inteligence atd., v zápětí knihu zavírám, jelikož mám domluvenou schůzku s Lucem. Půjeme na kulečnick

13. prosince 1994-brzy ráno: V noci se mi zdál zvláštní sen. Vlastně mohu být rád, protože mi otevřel oči. Musím uznat, že jsem natvrdlý. Vždyť příběh z té knihy přesně sedí na můj případ. Méně jak osmnáct let, každý týden jiná oběť Ten sen byl tak živý. Ano, je to ono! Popadám chatrný svazek, z věšáku strhávám kabát, zabouchávám za sebou a pádím k Lucovi. Zvoním, nikdo neotvírá. Po delší době se rozhodnu použít náhradní klíč, který má pod rohoží. Zámeček klapl, řítím se do ložnice a budím ho. Sprostě mi nadává. Řvu na něj: "Lucu, už to mám!!!" a vyprávím, co si o případu myslím. On ale jenom nevěřícně pokyvuje oteklou tváří. Zkrátka mi nevěří. Ale když ne on, tak kdo jiný. Posvátným dnem je neúře. To je dnes. Nevím proč, ale asi se budou dít věci.

13. prosince 1994-odpoledne: Vydávám se na pátrání na vlastní pěst. Znáám jednu ženu, která se o Egypt zajímá. Třeba něco bude vědět. Klepu, po chvíli mi otevře. Vše na ni vychrlím a ptám se, co na to říká. Vyvalí oči a spustí, že už také o něčem slyšela. Děje se to u nás, v našem městě, pod významnou budovou. Neví ale kterou. Děkuji jí a odbíhám. Křičí na mě, ať jsem opatrný. Já to ale neslyším. Mírím do města obhlédnout budovy.

13. prosince 1994- pozdě večer: Pár staveb jsem si otypoval a jdu na průzkum. První je budova policie. Ta vlastně není podsklepená. Druhý v pořadí je městský úřad. Zkouším, jestli je zamčeno. Je. Náhle zpozorním, když zaslechnu zvláštní zvuk. Klekám si k malému okénku u země. Uvnitř je tma, ale zvuk nepatrně zesílil. Obíhám budovu a zkouším zadní, nepoužívaný vchod. Je otevřeno. Jdu dovnitř, nic nevidím. Následují slabé zvuky cizího nástroje. Pocházím mnoha místnostmi a scházím po schodištích. Pravidelný rytmus slyším zřetelněji. Zamedlouho se otcím na balkóně. Podívám se dolů a podlomí se mi kolena. "To snad není možné!" říkám si pro sebe. Jemné světlo a obrovská kovová hlava psa mi způsobují depresi. Pokouším se zjistit, v jaké části obřadu jsou. Vypadá to, že v poslední. Nemohu tomu uvěřit. Vše sleduji dál. Dívku už obmotávají. Hlavou se mi honí všechno možné, nevím, co mám dělat. Už ji nesoou k rakvi. Vytahují klíče z kapsy a také malý nožik. Zacinčím - vše ustane. Jdou na průzkum, někteří se schovávají. Přerézávám lano velkého lustru a sbíhám dolů. Nastává chaos. Všichni utíkají, jen jeden vrchní chce za každou cenu dát oběť. Sáhá na lano, aby otevřel damu psa, ale já ho srazím k zemi. Myslím, že mám vyhráno, když mi kdosi skočí na záda a rve mi vlasy. Nedám se a přeperu ho. Běžím k rakvi a snažím se dívku vytáhnout. Najednou si všimnu, že po korytku stéká tekutina. Neváhám a hrdinsky dívku vytahuji. Už tu skoro nikdo není, všichni se rozprehli. Po síni se rozlétl oheň z lustru. Všude je kouř. Nevidím východ. Hoří lavice, rakev i trámy. Bloudím a nevím kudy kam. Na konci chodby vidím světlo. Rychle po několika schodištích nahoru a jsem na ulici. Pokládám jí na zem a strhávám obinadla z obličje. Mluvím na ni, po chvíli nabývá vědomí. "Taková náhoda," řeknu si. Jsem šťastný - povýšení bude!!!

LUCIE ŠTĚPČEKOVÁ, KA

Klauni na kolečkách

- Osnova: 1) Po večírku
2) Nákupy
3) Pátrání
4) Zkouška
5) Dopadení

Začíná sviat a Tony se svým bratrem jdou teprve spát. Na stole leží plno prázdných lahvi a krabiček od cigaret. „To byl zas jednou mejdan,“ říká skleسة Tony. „To jo, ráno se zas v zrcadle nepoznáám,“ řekl Chad. Tonyho bratr a Tony se jen pousmáli. Navzájem si popláli dobrou noc a šli spát.

Dopoledne, když se Tony probral, tak našel na stole listěček. „Půjčil jsem si auto a zjezdil si pro něco do obchodu.“ Tony nad listěčkem zakýval hlavou. Vzal si z lednice něco k jídlu a usedl do křesla. Při jídle si pobrkával melodii písničky, kterou zrovna hrál v televizi. Mezitím se Chad procházel mezi regály v Supermarketu a házel do košíku vše, co mu přišlo pod ruku. Najednou uslyšel řinčení skla, křik a hrozný rámus. Řekl si: „Co se to tu sakra děje?“ Nevhal a hned vylásl svoji Beretu. Kterou prezíval „Mary.“ Když však vystřelil hlavu zpoza regálu a podíval se k pokladnám, uvědomil si, že by nebylo moc rozumné střílet do davu s jistotou, že kromě lumpů netrefí žádné civilisty. A tak svůj krásně naleštěný kanon zasunul zpět do pochvy. V lom okamžiku kolem něj prosvíštel jeden z lumpů. Měl na nohách kolečkové brusle a na sobě klunovský oblek. Dělal hrozný rámus a vyhazoval věci z regálů. Chad se raději schoval za jeden z regálů. Najednou byl však všude křid. Počkal ještě chvíli a když vylezl, slyšel jen svištlí pneumaticky rychle odjíždějící automobil. Šel za ochranou zepřát se, co to mělo znamenat. Jenomže ochranka o nich věděla jen to, že to není jejich první obchod a pry nejspíš nedělají jen obchody. Řekli mu: „Hele chlapče, s těmhle hochama bych si moc nezáhrával, obchody jsou pro ně jen zábava. Tihle jedou v něčem mnohem větším.“ Dozvědí se od nich, že měli tři černé dodávky. Zřejmě kradené, pomyslel si Chad. A zapříšáhl se, že ty chlapý najde. Když přišel domů, Tony už o všem věděl. Volali mu totiž z okřsku.

„Hele bráchráry, chlapky musíme dostat,“ řekl Chad. „No jo, ale jak to chceš provést?“ zeptal se Tony. Chad mu vysvětlil svůj plán, že se chce dostat do jejich bandy a pak při něčem větším - sklap. Chytil je prostě do pasů. Tonymu to připadalo jako pořádká, ale řekl si: „Proč ne! Druhého dne se dali do práce. Zjistili, že dodávky se našly ve starém a opuštěném skladu, ale po pachatelích žádná další stopa. Avšak trpělivost ovoce přináší. Po pár dnech Chad narazil na stopu a podle ní si vytipoval další obchod, na který mají namířeno. Jejich cílem bylo nedaleké obchodní středisko. A tak si tam Chad počíнал. Jakmile vtrhl dovnitř, Chad vyrazil také a v obyčejné gumové masce s napodobeninou prezidenta Washingtona začal drancovat mezi regály. Když ho uviděl boss té burcovací, drancující a ničící skupiny, jak se snaží a mermomoci chce být jako oni, nabalal ho do auta a začal vyzvídat. „Tak hele mladej, co si vlastně zač? Jsi polda?“ ptal se boss, kterému říkali Bůh. „Já, já nejsem žádný polda, jsem jen kluk, co potřebuje trochu rozproutit krev v žilách.“ vykoklal se Chad. „Ják hele chlapče, k nám se nikdo nedostane jen tak zadarmo a jak se vlastně jmenuješ?“ říká Bůh. „Mé jméno je, je Jerry a jak si to myslíš s tím zadarmo?“ vyptával se Chad. Bůh mu řekl, že aby mohl patřit k nim, musí stouzi zkoušku. Její podmínky zněly: Projet v Klaunském převleku na kolečkovy bruslích policijské stanici a ukrást nějakému policijskovi odznak. Chad si řekl: „To bude hračka, domluvim se s klukama a oni mě tam nechají projet.“ Jenže byl v tom háček. Chadovi došlo, že by to mohla být past. A tak, jak nastal onen den, Chad si schoval do brusle svůj odznak. Když ho vysadili, vtrhl na stanici a během pánácti sekund byl zase venku. v ruce držel odznak a v pažích se mu drželo pět policijskú. Klaunum, tak si říkali, se to zdálo divně, ale však co, byl tam, odznak měl a poldi ho taky honil. Ve skryšii udělali poradu a při té příležitosti ho přijali. Sdělili mu také plány na obchody, mezi obchody byla i jedna banka. Chad si promluvil se svým bratrem a řekl mu o té bance.

Za pár týdnů se schýlilo ke dni D, jak ho nazývali „Klauni.“ Avšak pár dni před tím Chad přichystal past. Když „Klauni“ vstoupili do banky, následovalo rychlé zajmutí. Soud „Klauny“ odsoudil na pár let do vězení a Chad za zásilku a přípravu plánu dostal meči.

Filip Jež, KB

Vražedná faleš

Byla to slušná rodina, poměrně dost bohatá, chránící si své soukromí. O něco hůř než povrchní, dobře pověstí se vedlo vzájemným vztahům, které zůstávaly stejně chladné po celé generace. Panovná zde přesný řád, na sídlování mad dítětem, nebo starým člověkem, nebyl brán zřetel. A tak se stalo, že z toho prosvitělo jednoho dne vzrůstá bylost, která nedokázala přijímat ani odpáčet cily drubého. Bylo to stvoření nepoužitelné pro lidský život.

Jmenovala se Ilona, byla dokonale krásná po své matce, avšak bohužel i stejně krutá. S andlickým úsměvem vždy jen ostání využívala. Měla také poměrně vysokou inteligenci na to, aby si získala známe, které bude možná někdy potřebovat.

I přesto se však našel podobný tvor, kterého nezarážela její bezcitnost. Viktor – trochu sukničkář, falešný člověk, který nikdy nedokázal pochopit problémy druhých, pro křelkou blondýnu však životní partner, na kterém jí vůbec nezáleželo.

Ti dva se opravdu našli. Stejně jim pracoval i vypočítavý mozek – byli sehraná dvojice ve všem. Každý si chce utěchit těžký život, málokdo se však odhodlá ke křivostem. Jim to ale nečinilo potíže. A pravý obor k podnikání? Dlouho nemuseli uvažovat, v čem by mladý pár nejlépe unikl zákonu.

„Šňatkoví podvodníci – jak krásné to zní, že Viktor? Jan krátký čas trvalo zařízení všeho potřebného. A pak jim již nestálo nic v cestě. Šňad možná jen... Ilonina stará babička, která ještě od jejího dětství nenašla důvod své vnučce věřit. Nikdy si s ní nehrála, dárky k Vánočům jí dávala jen se slušností. Dítě to vycítilo a ke svému prarodiči nenašla cestu.

„Drahousku, co budeme dělat s tou drahou šarfenkou? Jestli něco nepodnikneme, zmizí nás. Vždyť jsi znáš - zatím má jen podezření, ale časem... by se jí mohlo něco pro nás španklo zrodit v hlavě!“, „Asi máš pravdu Viki, mohla by být nebezpečná, popřenyším o tom.“ Zakrátko přišla se zajímavým nápadem: „Znáš tětiný jed - zprůsobí smrt do mesice. Může se dávat do jídla i pití. Má tak nevyzrannou chuť, že ho nikdo nezaregistruje. Je už dost stará, takže její skon nikoho neudiví.“ Dokončila svůj naprostě dokonale promyšlený plán. „Jsi velmi vynalézavá“ – odpověděl její manžel a dodal: „Do Vánoce je od ní pokoj.“

Jednoho podzumního dne tedy začalo pomalé ničení staré dámy. Nikdo si nedokázal představit, s jakou předstíranou laskavostí se teď rozdomníla dračice starata o svou příbuznou a za rohem si škodolibě mmuta ruce. Starčenka si její počínání vyložila tak, že si to u ni chce aspoň trochu spravít. Nikdy se totiž nechovala a neuvvažovala podle habičných měřítek.

Trvalo pouhé tři týdny, než unavené staré tělo podlelo nehavist mladých. Vždy upravená stará paní s lehkým úsměvem na rtech náhle zemřela. Nikdy si na své zlatovlni potíže nesložovala, tentokrát se tedy také nezamínila. Zbyl po ní jen malý pokoj v prvním poschodí. Smrt vypadala přirozeně, neexistoval důvod se bát. Avšak to by byl život příliš jednoduchý!

Nastal problém: Ilonina matka si přála pítvu. Proč? Bylo to prostě! Chtěla jen zjistit pravděpodobnost dědičnosti zákeřné nemoci, která sužovala jejich rod již dlouhá léta.

Doktorovo podezření se naplnilo králice po doložení zprávý obvodního lékaře, ve které si osmdesátiletá paní mezi řečí (jen tak) trochu posložovala na celkovou nevolnost a únavu. Vzhledem k tomu, že oba rodiče Ilony se nevykyjovali v době otravy doma, nebylo počtyb o pachateli.

Tak nadešel pravý čas pro svědomí odsouzených. Za nižezení ho bylo víc než dost. Nikdo se však již nedozví, jestli duše obou bezpátečnicků dostatečně trpěly za svůj čin.

Eliska Kudláčková, KB

Smrt v dávce

- Osnova: 1. Zoufalství
2. Zklamání
3. Přátelství?
4. Pomsta
5. Útěk

„Jmenuji se pan X, je mi 19 let a před třemi lety jsem se stal závislým na pervitinu. Mám, tedy spíše jsem měl, velmi dobrého kamaráda Jacka, bylo mu 18 let, když se stalo to, čeho se každý bojí. Neastřelil se a zemřel.“ Pan X se rozpláče a jeho slzy pomalu padají na Jackovu krabičku s „nářadčkem“, kterou pevně svírá v ruce. „Nechápu, jak se to mohlo stát, dal si jenom malou dávku a s jeho výdři by snesl i dvě takové.“ Rozžileně chodí po místnosti a zoufalství, jež ho svírá, je stále větší. Dojí se a pláče, chce dávkou, ale zároveň má strach, aby mi „ten fetiš“ nedal to samý, co podstříhl Jackovi. Nechce zemřít jen proto, že mu někdo dá místo čistého pervitinu jed na krysy. „Probož!!!“ zakřičí a zapálí si cigaretu. „Řekl jsem si, že ho najdu, i kdybych měl zabíjet, chci jsem pomstít Jackovu smrt.“ Jeho slova zněla spolu se vzlykotem tak přesvědčivě. Mutila vžít se do té situace, která mu zkomplikovala celý život, který měl ještě před sebou.

Jeho první kroky vedly do klubu, kde se schází celá jejich parta. „Děmon“, opravdu přiznává jméno pro kluby tohoto typu. Vešel celá místnost rázem ztichla a on cítil zraky několika lidí, kteří byli pod vlivem drog, ať už pervitinu nebo marihuany, ale i tak na něj jejich oči zíraly. Zamířil ke stolu, kde seděli všichni z party do jednoho, kromě Jacka. Už když se blížil, věděl, že všichni „frčí na tom svinstvu“, co mu zabilo nejlepšího kamaráda. „Pojď si dát dávku, ať zaženeš smutek. Dnes to výjimečně bude gratis,“ zazněl hlas, který jsem tak dobře znal, ale nechal jsem, jak v tuhle chvíli mužou myslet na fet. V tu chvíli je chvilí se vrátit. Sebral se a šel za roh Jiráskovy ulice, kde měl být jejich dealer. Vyšel schody, ještě chvíli stál před dveřmi a snažil se dýchat klidně, aby vypadal, že je v pohodě. Zaklopal, ale nic se nedělo. Podruhé to zkusil klidněji a to už slyšel kroky, cvaknutí kukátka a šramocení klíčů. Otevřel vysoký kluk s vyholenou hlavou a bradkou, oblečen jen tak nalahko v ironyčkách. „Pojď dál, přáteli copak to bude?“ Mluví na mě s úsměvem a přitom netuší, kdo jsem a proč tu jsem. „Ne, dnes to nic nebude, chci se tě jen zeptat.“

Uběhly dva týdny a my jsme den co den spolu. Říká, že ve mně našel přítele, ale chudák vůbec nic neví. Prostě čekám na tu chvíli, kdy budu moct propuknout vztekem, na záminku, ale zdá se, že je dokonale. Ale jednou to stejně přijde a doufám, že co nejdlív. Snad dnes. Jdu k němu na party, tak přijdu trošku dřív.

V oknech se svítí, je domasám. Vyšel jsem po schodech a již připraven na to, že to dnes skončím, jsem zaklepal. Otevřel a s úsměvem mě přivítal. „Ahoj“. Co tak brzo? Chceš fčet už teď? „Ptal se jako bychom byli nejlepší přáteli. Byl jsem zbábělý. Měl jsem a nedokázal vyslovit jediné slovo.“ Dnes tady mám kvalitu. Asi před měsícem si to chtěl koupit nějaký fetiš, ale byla toho škoda, tak jsem mu dal „shit“ a nechal jsem si to na dnes.... „To byla ona, ta záminka, na kterou jsem čekal. S klidem jsem vstal a odkráčel do kuchyně. Ve druhém šuplíku ležel krásný lesklý velký ostrý nůž, který na mě přímo volal. Ach, jak krásně se drží v ruce, je lehký. Stál u okna a to špinavý město... Nebude ho to bolet? - to byla poslední otázka, co mě napadla a Pomalu jsem odcházel a viděl ho v kaluži krve, byl to pro mě krásný pohled.“

„Ani nevím jak ho našli. Já jsem utekl před světem na půdu našeho domu. Je tam krásně, líp než tady ve vězení,“ řekl a zahodil nedopalek do rohu místnosti.

Jana Kozáková, KB

Jasný?“ „Jo, ale už musím domů,“ zvedala se Terka. Katka šla s ní. Kluci ještě chvíli poseděli a pak taky zmizeli.

Svůj plán začali uskutečňovat až příští den. Kluci s Ondrou chodili na obědy, trávili s ním volné hodiny a hledali při tělocviku, zatímco Katka se mu věnovala o přestávkách. Tereza jim moc nepomáhala. Sice se s Ondrou občas bavila, ale nestědovala ho a nehledala. Tak se všemožně snažili tři týdny a zatím se nic nedělo. Až se jednou Tereza ztratila peníze i s peněženkou, které měla na dárek pro rodiče. Po škole totiž chtěli jít s Katkou do města. Terka si jen vzdychla: „Musím to jít nahlasit. Půjdu po vyúčování. Už zástupkyni slyším. Určitě mi řekne, že nemám nosit do školy tak velký obnos, pokud to není na školní účely.“ „Ten Ondra je ale převit. Přitom jsem se od něho nehla. Já fakt nevím,“ nadávala Katka. „Já ti něco řeknu,“ prohlásila Terka. „On totiž nekrade Ondra.“ „Tak kdo?“ „Já myslím, že Michal,“ zaseptala Katce do ucha. „Cože? To si snad děláš srandu a byl to pěkně bíbej vtip.“ „Nedělám. Mám podezření, že je to opravdu Michal. Nechci ti vyprávět podrobnosti, ale jsem o tom téměř přesvědčená. Musíš mi věřit.“ „To je fakt divný. Ale Michal nemá potřebu krást,“ pochybovala Katka. Ještě chvíli se dohadovaly, až zavonilo. Zbytek vyúčování nedávala Tereza pozor a přemýšlela. V noci totiž nemohla spát. Pořád si kladla jedinou otázku. **KDO?** Sama sebe přemlouvala, že Ondra to není. Prostě NESMÍ být. Musí zloděje odhalit, aby už konečně měla pokoj. Nemůže na Ondru pořád myslet. Dokonce už málem schytila pětku.

Konečně zazvonilo. Tereza se protáhla. Teď jí čeká návštěva ředitelny. Před dveřmi se hluboce nadechla a vešla dovnitř. Během 5 minut byla zase venku. Nakonec to nebylo tak hrozné. Spěchala po chodbě, aby byla brzy doma. Nikdo už ve škole nebyl. Za chvíli byla oblečená a téměř běžela ven. Koutkem oka zahlédla pohyb. Co to bylo? Přece tu už nikdo nezástal. Nebo ano? V tom ji něco napadlo. Určitě se nemýlíla. Musí to být on. Zloděj. Pomalu se přibližila chodbou a poslouchala. Potom se podívala za roh a zpozorovala, jak nějaká postava otevírá skříňku, která rozhodně nebyla jeho. Na co by jinak potřeboval páčidlo? Má ho. Konečně jej chytla při činu. Už jen zbývá zjistit zlodějovu totožnost. Vstala. Jak se k němu přibližovala, začínal ji být povědomý. Ondra? Ne, ten je určitě vyšší. To je úleva. Tak kdo? Myslenky ji letěly hlavou jako splašené. Najednou do něčeho kopl a on se otočil. Když se mu podívala do tváře, hlasitě vykřikla.

„To není možné.“ „To bych do něj neřekl.“ „Seš si jistá?“ Tyhle věty už dnes Tereza slyšela několikrát. Nikdo tomu nemohl uvěřit, ale byla to pravda. Opravdu kradl Tomáš. Do školy už přijela i policie. Vimik se přiznal.

Petra Smečilková „KA

Tisk: Marek Sindelář

„Tohle už jsem dlouho nezažil.“ řekl si nadstrážník Rotrek, pokusivši sarsí muž s hrůzou v hlasy spouštějící do čela. Na stole se mu objevil velice zajímavý předmět, který se dal jen těžko vysvětlit.

Nic... žádné věci, cennosti nebo doklady neměl, jen ten klíč.“ Rotrek byl ale nejlepší ve svém oboru, kamarádka byla malá šuhla osuška s velkými modrými očima a krdlaními vlasy. Měla dres, dolnou náhradu, propovčovala si. Dělatka jako obvykle ukřídla všech pokojů v hotelu. V sedmém patře budouv se nacházely kanceláře, ve kterých ale dnes nikdo nebyl. Najednou uvěděla na podlaže v chodbě kapky krve.

„To asi nekoumá, začla tvá krev z nosu.“ napadlo ji. Vsmála si že dveře nejsou zavřené. Jifi ženská zvědavost se nedala udržet, proto „stouchla“ jenné do dveří. Kapky byly „rozneseny“ po pokoji.

„Ten člověk si mohl alespoň vzít kapsník, teď nastavá mně velký náhled.“ přemýšlela si a vesla do pokoje. Na podlaže v kaludě krve ležal „už asi mrtvý“ muž. Nemohla jsem tomu uvěřit.“ řekla později na policii.

Rychle dveře zavřela a s jaskotem utkal na recepci. Všichni se na ni divili, ale ona toho neudala. Recepční Kamaránu zastavil, zafixoval s ní...
„Co se Ti stalo, Kati?“

„Já, j... tam, v tom pokoji v sedmém patře...“ odmlčela se.
„Co tam je?“ ještě jednou s ní zafixoval.

„Mrtvola.“ vydechlá Kati.
Pan Dobbiš, recepční, jí přenechal ostátním a zavolał policii.

Když mrtvého prohlédávali a zajišťovali otisky, samozřejmě nic nenastihl jen klíček. Od pokoje nebyl... Pokoj byl zajištěn, nikdo nic neví...
Neznal jistě ho, neprosel indy?“ ptal se Rotrek.

„Vlastně ano, přišel asi pul hodiny předtím, než se TO stalo.“ namítl Dobbiš.
Policie nezískala totožnost ani počítacem, v kartoflece ani ze zápisniku. Rotrek sedel u stolu a stále pročítal zprávy a vyřvával. Najednou zavvonil telefon... „Ještě jsem si vzpomněl.“ byl to Dobbiš, „že ten mrtvý nebyl Cech, když se mě na něco ptal, řekl že capiso male (nerozumím), asi to byl Ital.“

Rotreka napadlo přepnat se na cizinecké policii. A to byla „arefi“. Muž se jmenoval Marco, byl to skutečně Ital a bráda v hotelu nlede u Brna. V jeho pokoji našli zápisník plný jmen, u kterých byla napsaná velká částka peněz, a jeho přivleval lidem peníze s nesnaditelnými úroky. Všichni měli několik stůdku, používající jejich „společnost“, až na jednoho – Frederika, který byl také Ital.

Frederiko měl na nose řeznou ránu, o které nechtěl mluvit. Dal policistům typ, kdo by mohl Marcu zabít, uvěděli ho – Marco – v ještě horším světle než ostatní. Jenže Frederikovi odpovídali popis, který pravděj strážníkům vydala Kamaráka, jež ho v hotelu viděla.

Policie jí věděla, že na místě zločinu nebyl klíč zavrtázcem, ale psichiatrem. Zjistili, že klíček „nepssuje“ do západních Frederikových zámku, ale zato je to klíč do dvou jeho příbuzných z Prahy.

Okamžitě pravdy nadešel, jakmile Rotrek Frederika oznámil, že mu nevěří. „Oba dva známé parady a oba vime, co jsi při úteku z místa činu ztratil!“ a v psích si pohrával s klíčkem. „Přiznej se a jsi se vymasážim Ti to trošku zlepšit.“ řekl skepticky.

Frederik už nevydržel a vyřkl nad sebou ortel.
„Chciť jsem, aby mi Marco puřil ještě nějaké peníze, že bych mu je vrátil o něco pozděj se všemi úroky, ale on mne jen s úsměvem vyslechl a strážil mě k zemi, začali jsme se ptat a Marco vyřkl muž... nechtěl jsem ho zabít, mluvit dělat, aleť jsem ho jen postřelil, ale on se nějak zvedl a zašel si muž přímo do srdce. Neuvěděl jsem, co vzal mu doklady, cennosti a utekl jsem, zbytek už víte.“ Pověděl vše s hlasy, ale v očech mu viděl štěstí.

Motiv, který zveřejnil Krajský soud v Brně, byl neobnovitelný.
„Snahla dal za vyloučení nekompromisnímu lichváři, který půjčoval cizincům peníze za nehorázné úroky.“

Konečný verdikt zněl: odsouzen na 12 let nepodmíněně...

Tereza DURECOVÁ, KB
Tisk: Tereza DURECOVÁ

Osnova: 1) Ráno

- 2) Další krádež
- 3) Plán
- 4) Znovu
- 5) Odhalení
- 6) Údiv

„Terezo! Vstávej, přijdeš pozdě!“ „No tak, jsi snad hluchá?“ Nemilosrdná maminčina ruka z ní stáhla peřinu a donutila ji tak k sobemenšímu pohybu. „Mám tě snad polít vodou? Musíš do školy!“ „No jo, Už jdu.“ Tereza otevřela oko. Potom druhé. Ostře světle je na chvilu oslepllo. Pomalu, velmi pomalu vstala z postele a došourala se k oknu, které vzápětí otevřela dokořán. Do pokoje začal proudit čerstvý jarní vzduch. Komu by se v tak krásném počasí chtělo do školy? Zvláště teď, když tam vládnou napětí. Dřív se do školy těšila, ale od první krádeže to tam nestačlo za nic. Rychle se oblékla a sešla dolů do kuchyně. Snad jí alespoň dobrá smladané trochu správi náladu.

Před školou Tereza uviděla hlouček svých spolužáků. „Nazardar lidi,“ pozdravila je a připojila se k všobecnému tlachání. Az do oběda bylo všechno v pohode. Učitelé sice zkoušeli, ale to se dalo, vzhledem k panující náladě, přežít. Jenže sotva si Tereza sedla v jídelně ke stolu, přihnal se její nejlepší kamarádka Katka a téměř ji zakřičela do ucha. „Už jsi to slyšela?“ „Nevim co a myslím, že už ani nic nenaslyším,“ odpověděla jí Tereza. „Sorry, Terko. Ty fakt nevíš poslední novinky?“ „Ne.“ „Normálně jednoumu klukovi z druháku se zase prej něco ztratilo. Hrozný, co?“ Katka se teď konečně trochu zklidnila, když už Tereza informovala. „Zase?“ reagovala Terka, „to je přišerný. Teď už aby se člověk bál nosit do školy i pračky na svačenu. Já fakt nevím, co z toho lidi mají. Přece je nic kradenýho nemůže těšit.“ „Jak vidíš, tak asi jo.“ Holky se pusuly do jídla a za chvíli začaly sorně nadávat na bláhy, kterými je školní jídelna pravidelně vyživovala.

Po škole zaslý Katka s Terkou s pár kamarády do cukrárny. Nějakou dobu se bavili, co kdo dělal o víkendů, ale potom se rozhodli stoučit k aktuálnímu tématu-ke krádežim. „Kdo myslíte, že to dělá?“ zeptal se Michal, který patřil mezi nejoblíbenější lidi na škole. „Ty!“ to Michala obvrnil Tomáš, jeho kamarád. „Já? Co blbneš. Proč bych asi kradl?“ začal Michal vykřikovat. „A proč ne? Klidně to mohl udělat každý. Já, ty, holky, prositě kdokoli,“ vysvětlil Tomáš. „Má pravdu,“ mohl to být i náš nejlepší kamarád a my o tom nemusíme vědět,“ ozvala se Tereza. „Zkusíte se zamyslet,“ zauvažovala Katka, „od kdy se ty věci ztrácejí?“ Na chvíli zavládlo ticho. „Po polobních přázdninách začaly,“ řekl Tomáš. „Jo. A dřív se nic nedělo. Takže to bude někdo nový. Kdo po pololetí přišel?“ „Jedna holka z prváku a Ondra,“ Tomáš měl jako vždy o všem nejlepší přehled. „Já myslím, že ona to nebyla. Všichni přiváči jsou nevimní a ona navíc byla ještě celá vykuklená.“ „Takže Ondra,“ prohlásil Michal. „Proč on? Jenom protože je nový?“ Tereza se to očividně moc neblibo. „Dyť je bohatý a oblíbený. To nemůže být on.“ „Právě proto, že je oblíbený. Každého zna a nikdo ho nepodezřívá. A že je bohatý? No a? Tak je prositě kleptomán,“ vysvětloval jí Michal. „Starý se o sebe. Já můžu mít svůj vlastní názor.“ Tereza už ne prostě dokonalá. „Starý je o sebe. Já můžu mít svůj vlastní názor.“ Tereza už ne na Michala křičela. „Nechce toho“ umírnila je Katka. „Jste jak malí. Mám napad. Pokusíme se toho zloděje sledovat, a tak ho přisilujeme při činu.“ „Myslíš, že je tak navim?“ pochyboval Tom. „Ne, ale někdy musí udělat chybu.“ hájila se Katka. „Odcleťka se s Ondrou NENÁPADNĚ bavte a nenechávejte ho samotného. Jo náš spolužák, takže o jeho rozvrh se nemusíme bát. Bača na přestávky.“